

är lösningen på hela pusslet, och något som jag hoppas att en statsminister som er kan hjälpa oss att klura ut.”

Sverige har ju en tradition av att vara en välfärdsstat, en idé om den starka centrala staten. Det, kan man hävda, står i total motsats till idén om den kreativa klassen, som har sin grund i den kreativa individen. Hur tror du att det svenska samhället kan hantera den motsatsen?

”Jag har hört det förut, och jag tror att det en falsk verklighetsbeskrivning. Jag skulle vilja hävda att de två tendenserna, mot individualism å ena sidan och ’communalism’ (lokal kollektiv samverkan) å den andra, är kompletterande, inte motsatser. Den kreativa ekonomin kräver ett samhälle där risk uppmuntras, där det är okej att misslyckas. Det måste alltid finnas ett säkerhetsnät för människor, och det måste vara så att alla sorters människor tolereras av resten av samhället.”

Du målar en bild av en förändring som bara har börjat. Vilken blir den största förändringen i det kreativa samhället?

”Du har helt rätt när du säger att övergången till en kreativ ekonomi bara har börjat. Jag daterar starten till 1980. Och liksom vid övergången från jordbrukssamhälle till industrisamhälle kommer den inte att ske utan omstörtningar och omfattande förskjutningar. Jag bara hoppas att vi kan undvika de värsta av problemen från tidigare övergångar genom att ha en dialog om ämnena och höja nivån på samtalet efter hand. Det var ett av skälen till att jag flyttade till Washington DC. Ingen där har ens börjat tala om den här förändringen på ett meningsfullt sätt.”

När sker övergången?

”Jag tror att den kommer att pågå i ytterligare 30 till 50 år, men det är svårt att förutsäga. Saker och ting rör sig mycket snabbare i dessa dagar och det kan i sig bli en fara.”

Tror du att en kreativ klass kan bli en politisk kraft?

”Den kreativa klassen är mycket mer en social, kulturell och ekonomisk kraft, även om det skrevs en strålade artikel på en konservativ blogg, där man hävdade att de konservativa måste förstå de här frågorna så att de kan äga dem politiskt. (Why Conservatives Must Win the ’Creative Class’.) Men den kreativa klassen är inte en homogen grupp där alla tänker likadant. Det är en vilt spretande grupp som omfattar alla sorters politiska och sociala idéer.”

Vilken är den vanligaste reaktionen när du presenterar dina resultat för politiker?

”Det beror på mottagaren. I USA är det borgmästarna som verkligen fattar grejen. När jag talar på borgmästarnas egen konferens, rusar de på mig efteråt och är extremt ivriga att kasta sig in i mer djuplodande diskussioner. Jag tror att det är för att de här personerna måste få sina regioner och städer att fungera på daglig basis. Och de är ansvariga för så mycket av den väsentliga infrastrukturen i våra liv. Om gungan i lekparken är trasig, ringer du inte guvernören. Du ringer borgmästarens kontor.

Men jag måste tillägga att ett växande antal guvernörer i USA läser och förstår idéerna. Nu drömmer jag om att politiker på nationell nivå ska hänga på. Men den politiska dialogen i Washington DC är så grälsjuk och långt ifrån vanliga människors problem att jag ibland tvivlar på mitt lands framtid.”

En nyckeltanke i det du skriver är att den kreativa klassen kräver värderingar av den miljö där de arbetar och bor. Hur ser du att dessa värderingar, som öppenhet, tolerans och så vidare, skapas?

”Det är tiotusenkronorsfråga. Er första!. Hur skapar du tolerans. Om jag kände till mekanismerna bakom det, skulle jag fått Nobels

Toppen för kreativitetstoppen

Mellan 1990 och 2000 genererade länderna i toppen av kreativitetsligan nästan tre gånger så många jobb som de i botten. 2,32 miljarder jämfört med 850 000.

Ledande kreativitetsscentran har fortsatt att överpresteras de senaste åren, vilket skjuter argumenten att tidigare tillväxt skapats av it-boomen i sank. Under perioden 1999–2002 skapades 45 000 jobb i de regionerna. Botten av ligan tappade 400 000 arbeten.

I de topprankade regionerna tillkommer mer än 225 000 välbetalda jobb i den kreativa sektorn, medan de lägst rankade tappade 30 000 sådana arbeten. Dessutom växte befolkningen i toppnationerna med en halv miljon människor.

Lönetillväxten var över 100 miljarder dollar i toppregionerna mellan 1999 och 2002, fem gånger så mycket som bottenländerna. **Genomsnittslönen var 5 000 dollar högre i länderna i toppen.**

De elva topprankade regionerna stod för åtta gånger så många jobb i högteknologi-sektorn.

100 000 fler patent skapades i toppnationerna.

fredspris för länge sedan. Olyckligtvis kommer det att bli en lång och svår resa. Men vi vet åtminstone att tolerans inte bara är ett moraliskt sätt att leva, utan också ett ekonomiskt sunt sätt att leva. Det borde hjälpa till att övertyga åtminstone några fler människor, inbillar jag mig.”

Är du rädd för en backlash i kölvattnet av den kreativa ekonomins framväxt? En ny klasskamp mellan den kreativa klassen och serviceklassen? Eller en reaktion från de politiska krafter som vill begränsa effekterna av globalisering?

”Jag tycker att vi redan ser den backlashen i mitt eget land, i form av vad många kallar klyftan mellan de röda (republikanska) och de blå (demokratiska) staterna. Jag tycker inte att det är riktigt rätt sätt att beskriva verkligheten. Egentligen handlar det mer om blå stadsregioner mot röda jordbruksregioner. Men oavsett det är poängen att vi blir mycket medvetna om den infekterade politiska strid som den kreativa ekonomins framväxt har startat i det amerikanska samhället.

Jag tror att den växande sociala konservatismen i mitt land är ett uttryck för att folk är skräckslagna inför förändring och rädda för att bli lämnade på efterkälken av den framväxande kreativa ekonomin. Den kreativa ekonomin är, om vi lämnar den åt sitt öde och åt marknadskrafterna, kapabel att skapa skrämmande löne- och arbetsklyffor. Återigen, det land som klarar ut hur man ska hårbärgera och utveckla den kreativa kapaciteten hos det största antalet av sina medborgare vinner.”

Var skulle du själv slå dig ner om du lämnade universitetet i dag?

”Slå mig ner? Sökande själar måste ströva fritt!”

Du talar mycket om det faktum att pressen och stressen har ökat för individen. Hur hanterar vi det?

”Det stämmer att det är så. På grund av att så många institutioner som traditionellt hjälpte folk att hantera förändring och världen i allmänhet – kyrkan, familjen, till och med företagen numera – själva förändras, finns det färre pålitliga ställen för folk att vända sig till.”

Ser du någon reaktion mot det?

”Återigen, det finns ingen enkel lösning på det här problemet, men jag tror att svaret redan håller på att presentera sig i form av nätverk. Sociala, virtuella och andra.

Människor har kanske inte samma starka sociala band som de en gång hade, men deras svaga sociala band ökar snabbt, och det är en del av svaret på hur vi gör det moderna livet intressant för oss själva. Till och med lite